

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. VI. Uterus sanctissimæ Virginis est verum oratorium Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

Uterus Sanctissimæ Virginis est verum Oratorium DEI.

ARTICULUS · VI.

Qui admodum experti non sunt in scientiâ Mysticâ, omittere possunt hunc & sequentem articulum, quos ineptis iudicabunt plenos: Qui potentiam mysticorum habent, intelligunt & haurient voluptatem ex illis.

Jesus Christus exercuit omnes actus religionis, ut hoc nos edoceret,

Dum sermo sit de Oratorio, intelligitur plerumque certus quidam locus, in quem receditur ad deprecandum Deum, sed non locus, quò secedit Deus ad obsecrandum seipsum: Nam quis dicat, precari & obsecrare Deum? Ipsius est obsecrari & non obsecrare: Ecce, quòd dixi ab initio; sed respondit mihi admodum appositè. Verum est, quòd Deus secundum divinitatem suam precari & orare non possit, secundum Humanitatem tamen potissimum spectat ad ipsum orare, nosque instituire in orando: Ecce hujus tibi rationem.

Exercere perfectè, & nos instruere, ut secum exerceamus omnes actus virtutis Religionis, proprium munus est JESU Christi; eò quòd ipse sit Auctor & summus Pontifex Religionis, quam profiteri omnibus incumbit hominibus, quæque Christiana est. Jam inter actus Religionis oratio procul dubio unum è præcipuis locum tenet; partium ergò illius est excellenter exercere ipsam, nosque in ejus exercitio, instituire ad sui imitationem: hinc videmus, ipsum absque intermissione orasse & modis

admodum diversis: modò oratione vocali, uti dicendo *Pater noster*, & cantandò Hymnum cum suis Apostolis; modò oratione mentali, uti tunc, quando recessit solus ad orandum in solitudinem; orabat omni tempore & omni loco, relinquens nobis insuper hanc summi ponderis instructionem: *Oportet semper orare, & non deficere*: Sic cum oraverit semper & ubique, bene dici potest, ipsius Oratorium fuisse, omnem mundi locum, quemcunque accedebat.

Verum nihilominus est, quòd ipse semet præparaverit sibi Oratorium quoddam particulare, occultissimum sanctissimum, divinissimum, in quo perfectiorem & sublimiorem perfecit orationem, quam unquam perfecit in terris; & hoc oratorium erat purissimus uterus Sanctissimæ Matris ipsius; Hic se inclusit, velut in occultissimo quodam sanctuario, hominibusque protùs incognito, ut loqueretur cum Deo Patre suo, & secum ipso, in admirandâ hâc oratione, à quâ nunquam destitit, postquam illam incepit.

Audiebam hæc admirabundus adhuc, quid dicere vellent, nescius, dicto.

Luc. 18, v. 1.

Modo
tionis
mirab

Luc. 11

Uterus sanctissimæ Virginis

fuit primū oratorium Jāsu Christi.

dictorūque expectans declarationem: sed mea sumpsit augmentum admiratio, dum dixit mihi. Quando loquor de oratione JESU Christi in suo Oratorio, non credas me loqui de oratione vocal; talem enim fecit nullam in utero Matris suæ; non loquor etiam de meditatione aut contemplatione sed de alio magis sublimi his omnibus genere orationis, quā JESUS Christus non faciebat, sed quā inveniebat omninō jam factam. Intelligo tandem admirabilis cujusdam orationis genus, de quo fortassis nunquam cogitasti. Explicare te igitur, dicebam ipsi, sed afferte noli imaginationem pro veritate; querela enim est, rerum mysticarum granos, huic paulisper esse obnoxios.

Modus orationis admirabilis.

Luc. 6. v. 12.

Hæc igitur oratio, inquiebat mihi, est oratio Dei, cujus fit mentio in Evangelio Sancti Lucæ dicentis, quod JESUS Christus erat pernoctans in oratione Dei. Non dicit, quod ipse fecerit orationem suam, nec etiam, quod in hæc exegerit diem, sed quod traduxerit noctem in oratione Dei.

Quid intelligis per orationem Dei? Estne, quod oret quemquam majorem se? Est ne, quod se humiliet, & instanter postulet se exaudiri? Non, sed appello orationem Dei, contemplationem æternam suæ pulchritudinis, & amorem infinitum divinæ suæ bonitatis. Non est oratio sublimior, quā

contemplati & amare supremam Dei Majestatem; Id unicum est, quod agit Deus ab æterno in semetipso; Et adoranda anima JESU Christi dies ac noctes in hæc exigebat oratione, docere nos volens, ut huic pro viribus nostram navatemus operam.

Verum est, exigere nos non posse. Exemplo ipsius, dies noctesque in admirabili hæc oratione, ed quod simul & eodem tempore non simus in cælo & in terrā; Non nisi solius JESU Christi est, qui eodem tempore in cælo erat & in terrā, Viator & Comprehenfor, fruens clarā visione Dei, & amaras tolerans privationes, quasi eā non frueretur. Non nisi ad ipsum spectat, nec etiam unquam ullus, quā ipse fuit, qui exegerit eodem tempore diem ac noctem in oratione Dei. Exigebat in hæc diem velut Beatus & Comprehenfor, totus absorptus magno hoc splendore luminum æternorum Contemplationis Dei; erat enim in plenā meridie gloriæ, & in sinu Patris sui æterni; Ecce oratorium, ubi traducebat diem in oratione Dei; sed aliud adhuc habebat Oratorium in terris, ubi transigebat noctem in oratione Dei, & hoc erat Uterus Sanctissimæ Matris suæ: Hic, cum esset in statu Viatoris, qui laborat, qui suffert, qui que transit per plures tribulationes, ut intret in regnum Patris sui, dici potest,

JESUS Christus habuit duo Oratoria; in uno transigebat diem, in altero noctem in oratione Dei.

G g g g 3 quod

quod exegerit totam noctem peregrinationis suae in oratione Dei.

Sed quid faciebat ad exigendum ita noctem mortalis vitae suae in oratione Dei? faciebat nihil, respondit mihi; vides enim, Evangelium non dicere, quod ipsemet fecerit orationem; solum dicit, quod *pernoctaverit in oratione Dei*; Erat igitur semper in propria sua oratione, quia Deus est. Verum est, reposuit mihi, quod Deus sit & homo; velut Deus, ipsemet est, qui admirabilem hanc facit orationem, contemplans se, seque ipsum amans ab aeterno; sed velut homo transigebat in magna hac oratione Dei; Non ipse hanc faciebat; inveniebat enim eam totam jam factam! sed hic transigebat, huicque se immergebat, sine eo, quod aliud quid faceret, quam quod inveniebat totum jam factum.

Nondum adhuc satisfactum est mihi, dicebam, siquidem non capio, quomodo transigerit vitam suam in oratione Dei, quin quidquam faceret. Dic ergo mihi, quae ratione se habuerit. Advertit hinc bene, quomodo se explicaverit, & conatus fuit mihi id declarare.

Quid proprie sit oratio Dei; & quid sit in ea pernoctare,

Quando Evangelium expressè dicit, quod JESUS Christus pernoctaverit in oratione Dei, & non ipsemet fecerit orationem, declarare nobis vult, quod non impendebat, lumina, cogitationes vel cogitationes proprii sui intellectus na-

turalis, ad contemplandum excellentias Dei, quodque non magis adhibuerit affectus vel ardores proprii sui cordis naturalis ad amandum bonitates infinitas Dei; sed quod aliud non fecerit, quam quod suum intenderit animum contemplationi, quam Deus facit de propriis suis excellentiis, & affectus cordis sui amoris infinito, quo Deus ipsemet prosequitur ineffabiles suas bonitates. Et credas, hoc proprie non fuisse, quod ipsemet fecerit orationem suam, sed quod intra-verit in orationem Dei, quam inveniebat totam jam factam: nihil igitur faciebat de novo, sed adhaerebat solum illi, quod factum est ab aeterno: non incepit igitur ipse hanc orationem, ipsa enim incepit nunquam, nec finiebat illam, quia nunquam finietur; Non laborabat ipse in faciendâ hac oratione, quia non est opus hominis, sed Dei solius; & deinde hanc transigere, huicque commorari, non est labor, sed profunda requies: Non igitur accedebat hanc orationem, sed quod semper esset in ipsius medio; & nunquam inde exibat, sed quod aperiret non nisi oculos ad aspiciendum illam, & ingrediendum in eam.

O Deus dicebam ipsi totus attonitus ex eo, quod audiebam; quod deducis me? Nunquam audivi quidquam de hoc genere orationis, & nunquam intellexi, quid sit pernoctare in oratione Dei; sed

an putas, te id modo comprehendere, interrogabat me? Flauisli forsitan parvam aliquam scintillam luminis, quæ perobscure ostendat tibi aliquid magni; sed quàm procul abes ab eo, quod ingressus sis thesauros sapientiae & scientiae, volo dicere, diuitias luminum & ardorem, diuinorum, inclusas in IESU Christo, quando ita pernoctabat in oratione Dei; Nonnisi ipse erat cognoscere perfecte illas, & post ipsum, Sanctissimæ Mariæ ipse; & post hanc, aliorum Sanctorum, magis aut minus juxta proportionem & mensuram, quæ transigebant noctem: & suæ mortalis in oratione Dei.

Observavi bene, quod cæcus essem, quòdque, dum credebam videre me parum aliquid, viderem nihil; experiebat nihilominus vehementissimum desiderium aliquantum plus addiscendi ex eo; potissimum ab eo informari desiderabam, interrogans, in quâ

scholâ, & sub quo Magistro addisci id posset; & an ipsi labor nostro & proprio nostro experimento hanc scientiam comparate nobis liceat? Non, respondit mihi, non hoc fit mediante labore, sed mediante quiete, non faciendo multa, sed faciendo nihil. Ne credas, quòd facile sit quiescere, & nihil omnino facere: est labor hic excedens nostras vires, & si Deus non adjiciat manum per speciale gratiarum suarum subsidium, nunquam ad pertingemus. Non intermittamus tamen id desiderare, & cum importunitate indefinenter efflagitare à Deo: solus hic labor utilis est nobis, postulanda semper à Deo id, quod à nobis ipsis habere non possumus. Si volis, dicam tibi hæc, quid tibi agendum, quæve ratione habere te debeas; & hæc conclusio erit, hic fructus totius nostræ Consultationis.

* * *

ARGUMENTUM.

Debemus facere ex corde nostro Oratorium Dei, sicut erat uterus Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS VII.

Luz. 13 v. 7
Quid nos
obstringat
ad oran-
dam sem-
per.

Novimus omnes obligationem ab Evangelio nobis impositum: *Oportet semper orare, & non deficere*; & quando Evangelium hujus nos obligationis non admoneret, propriæ

nostræ miseræ & indigentæ naturales eam inculcarent nobis, eò quòd, cum simus creaturæ, quæ nihil habent à semetipsis, nisi in exhaustam nihil abyssum, necesse nobis sit obsecrare absque intermissione.